

Hồi thứ hai mươi một
Nội tình Thiên Ngọc Trang

Âu Trường Quân cứ đứng lặng như thế đầu óc hỗn loạn phân vân hàng trăm tư tưởng, không biết nên buồn hay vui mãi đến khi có một âm thanh cất lên mới giật mình trở lại hiện tại. Chàng trợn mắt lên nhìn lão chủ quán:

- Lão chủ vừa nói gì đó phải không?

Lão chủ quán bối rối xoa hai tay vào nhau, ngập ngừng gật đầu:

- Cái đó lão nhắc nhở vậy thôi, tùy ý công tử gia thu xếp.

Âu Trường Quân kinh ngạc hỏi lại:

- Ủa? Thu xếp cái gì, lão chủ làm ơn nhắc lại từ đâu xem.

Lão chủ diện mạo rất thật thà, càng thêm bối rối ấp úng nói luôn:

- Không sao, không sao, công tử gia có muốn uống rượu nữa không?

Âu Trường Quân ngồi xuống trở lại, chàng gật đầu nói:

- Lão mang thêm cho tại hạ một bình rượu nữa đi và đừng có gọi công tử gia này nọ nghe chói tai lắm.

Lão chủ quán nghe chàng ăn nói bình dị thì mới yên tâm quay trở vào lấy rượu, ông đặt bình rượu xuống bàn rồi nói nho nhỏ, có vẻ rất bất đắc dĩ:

- Tất cả là sáu phân, khách quan uống xong nên đi nghỉ ngơi bởi vì đã quá giờ Tý rồi đó.

Âu Trường Quân “ạ” một tiếng, thì ra lão chủ quán thấy Nam Hải Kiếm Khách đã bỏ đi, đồng thời mình cứ đứng đực mặt ra giống như kẻ không tiền thì lo sợ mới lên tiếng nhắc nhở. Chàng cười khổ tự nhủ “quần áo mình sơ sài quá nếu tự xưng là võ lâm minh chủ thì chẳng khác làm trò cười cho người ta mất”. Âu Trường Quân lấy bạc vụn ra thanh toán luôn cho chủ quán yên lòng, chàng suy nghĩ “ngày mai trở đi ta phải bắt đầu luyện tập “Chuyển y thần công” rồi thay đổi quần áo cho lịch sự hơn mới được, đã dẫn thân vào võ lâm giang hồ thì phải hòa hợp một chút, nếu không người ta lại cho rằng mình là kẻ lập dị, vô ý thức mất”. Đã quyết định được đường hướng, tâm thần Âu Trường Quân thấy nhẹ nhàng hơn, chàng uống hết bình rượu rồi trở về Quảng Châu phú nghỉ ngơi. Ngày hôm sau bắt tay vào luyện tập “Chuyển y thần công” liền, cuốn sách này rất mỏng nên chỉ cần một ngày là chàng đã thuộc lòng các khẩu quyết, ngày hôm sau có thể tĩnh tọa hành công được rồi.

Âu Trường Quân dùng chân khí của mình giả như của đối phương bắt đầu từ các huyệt ở mút ngón tay như Thiếu Trạch, Quan xung, Trung xung dẫn qua các huyệt đạo Thiên tĩnh, Khúc trì rồi qua Kiên trình, Kiến nguy để vào nội thể. Chàng chiếu theo khẩu quyết và đồ hình trong sách dẫn nó đi một vòng trở lại vị trí ban đầu sau đó cũng theo y cách thức như vậy nhưng hướng dẫn nó chạy sang tay tả. Dần dần Âu Trường Quân đi vào cõi tĩnh lặng chuyên tâm luyện tập, mới thoát đầu nó còn vướng mắc lẫn lộn với chân khí của mình nhưng sau cùng chân khí “Chuyển y thần công” tạo thành một lối đi riêng rẽ.

Hết ngày hôm đó Âu Trường Quân đã đạt được nửa phần “Chuyển y thần công”, hiện tại trong người chàng phân biệt ra ba luồng lực đạo khác nhau, chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Công” qui tụ ở Đan điền, chân khí “Loạn chân phi giả” chiếm cứ từ bả vải hữu xuống tới Lao cung còn lại chân khí “Chuyển y thần công” cứ chạy từ tay này qua tay kia và ngược lại. Ngày thứ ba Âu Trường Quân theo khẩu quyết dồn tụ cả ba loại xuống Đan điền rồi từ từ dẫn một vòng lên Bạch hội chuyển xuống Mu Xung và trở lại Đan điền. Cứ mỗi lần đi được một vòng nó lại tản mát đi một chút, đến chiều hôm sau thì hoàn tất chẳng còn chút chân khí nào ở đan điền cả.

Như vậy không có nghĩa là mất hết công lực mà đạt tới cảnh giới tùy tâm thu, phát muốn dùng chưởng lập tức nó qui tụ cả ba loại chân khí lại, muốn xử “Chuyển y thần công” thì chân khí tản mát khắp nơi, hoàn toàn trống rỗng. Đến lúc ấy Âu Trường Quân mới nhận thức được hai chữ “Chuyển y” ảo diệu ra sao, chân khí chẳng khác gì chiếc áo đang mặc, thay đổi tùy thời tùy lúc thậm chí lấy luôn áo người khác để mình mặc hoặc lấy rồi trả, thậm chí ảo vô cùng. Đúng ra như vậy Âu Trường Quân đã hoàn tất nhưng chàng chẳng nóng vội để ngày thứ tư chuyên tâm diễn lại toàn bộ đầu óc vừa có ý dùng chưởng thì chân lực lập tức tập trung về Đan điền rồi tự động chạy ra tay liên. Âu Trường Quân biết biến đổi ý nghĩ lúc thì dùng chưởng lúc dùng “Chuyển y”, mới đầu còn phải chờ đợi mấy phút sau đó chẳng cần tới nữa, cứ nghĩ sao lập tức chân khí biến đổi liền.

Ngày thứ năm Âu Trường Quân mới đi ra phố mua sắm quần áo, chàng đeo mặt nạ da người vào lập tức biến thành một Bệnh công tử, da vàng như nghệ và già đi hơn hai chục tuổi.

Âu Trường Quân nhắm hướng Thiên Ngọc Trang dùng khinh công đi rất mau, chẳng bao lâu đã đến cổng trang. Đương nhiên, nơi trú ngụ của võ lâm minh chủ Phương đại hiệp phải đồ sộ và huy hoàng khác người, chỉ nội chiếc cổng bằng đá xanh và hai cánh

cửa bằng thiết mộc nặng nề đã tốn không biết bao nhiêu nhân công và tiền bạc mới có thể kiến trúc được.

Ba chữ Thiên Ngọc Trang chỉ sơn son đỏ chói chứ không thiếp vàng nhưng kích thước rất to khiến người khác nhìn vào bất giác phải nể nang liền. Âu Trường Quân ung dung nắm dây chuông kéo mạnh một cái, phía trong văng vẳng âm thanh vọng ra trầm bổng mấy tiếng chẳng biết cơ quan bố trí ra sao nhưng kín đáo và nhanh nhạy vô cùng. Âu Trường quân chẳng phải chờ lâu chừng mấy phút cánh cổng nặng nề đã hé mở, một hán tử có thân hình rất vạm vỡ, mặt tròn tai lớn đi ra nhìn chàng một cái rồi hỏi:

- Lão huynh có thiếp báo danh không?

Âu Trường Quân lắc đầu, chàng ra vẻ bí mật trầm lời:

- Tại hạ là Bệnh công tử họ Trương có chút nhần gởi của Võ huynh đài tới cho Nhị Trang chủ, chẳng hay Hoàng lão nhân gia có thể tiếp chuyện được không?

Hán tử nghinh khách nhân nghèo đầu tỏ vẻ ngờ vực:

- Võ Tự Quyền sao không về thẳng đây mà lại nhờ nhần rắc rối thế?

Cái chết của Võ Tự Quyền trong tửu quán đêm nào chỉ có chàng và Dương Tiểu Nga biết nên chàng không sợ bị lộ tẩy, ung dung trả lời:

- Rất tiếc điểm này không thể trả lời huynh đài được, Võ huynh dặn dò rất kỹ chỉ trình bày với Hoàng lão nhân gia mà thôi.

Bất ngờ hán tử nọ đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi hạ giọng nói nhỏ hình như không muốn cho ai nghe thấy:

- Tại hạ là Đàm Hưng Tông lão huynh sao lại sơ suất quá vậy?

Âu Trường Quân cũng giả vờ hạ giọng và lăm lét nhìn quanh trả lời rất làm hồ:

- Võ huynh đã dặn kỹ lắm rồi...

Đàm Hưng Tông đột nhiên nói mau rồi lui lại mấy bước:

- Trương huynh cứ nói là tới kiếm Đại Trang chủ có việc nhé.

Hán ưỡn ngực lờn tiếng nói tiếp:

Tại hạ đã nói là Đại Trang chủ xuất trang rồi mà.

Phía sau cánh cổng có tiếng hắng giọng rồi Phùng Triệu Phi lộ đầu ra, trầm giọng hỏi:

- Đàm Bảo Cháp có gì mà lớn tiếng vậy?

Đàm Hưng Tông xoay người vái chào Phùng Triệu Phi rồi nói:

- Trương huynh đây nặng nề đòi gấp cho bằng được Đại minh chủ để nhờ can thiệp chuyện gì đó thuộc hạ nói hoài mà chẳng chịu rời chân!

Phùng Triệu Phi hiện tại nét mặt đây rầy nét nhăn. diện mạo nặng trĩu ưu tư ngó Âu Trường Quân một cái, lịch sự lên tiếng:

- Lão phu là quản gia họ Phùng rất hân hạnh được Trương huynh đệ tới Thiên Ngọc Trang nhờ vả nhưng đúng như lời Đàm Bảo Cháp vừa nói. Đại Trang chủ đã xuất trang mấy tháng nay rồi, hiện tại đang ở Trường An, Trương huynh đệ chịu khó chờ đợi năm bữa nửa tháng hãy quay lại vậy.

Âu Trường Quân giả vờ hậm hực “hừm” một cái nói ngay:

- Tại hạ nghe đồn Phương minh chủ cùng với Phương tiểu thư đã trở về trang rồi, Phùng quản gia đừng lừa gạt nữa, giúp tại hạ đi kiến Đại Trang chủ đi.

Phùng Triệu Phi giật mình một cái vội vàng hỏi:

- Trương huynh đệ nghe thấy ở đâu? Thật ra cũng đúng một phần nhưng thật ra... Phương đại trang chủ không có mặt trong trang, chẳng phải lão phu lừa dối để làm gì đâu.

Âu Trường Quân cười nhạt chận đầu luôn:

- Tại hạ biết là Phương tiểu thư đã về trang rồi tất nhiên Phương minh chủ cũng vậy, Phùng quản gia có dám thề thốt là không có thì tại hạ sẽ xin lỗi rồi đi ngay lập tức.

Phùng Triệu Phi thoáng biến sắc, ông ta “hừ” một tiếng đột nhiên có vẻ giận dữ nói to:

- Lão phu đã nói như thế thì sự thật như vậy Trương huynh đến Thiên Ngọc Trang để nhờ vả hay moi móc đây?...

Đàm Hưng Tông vội tiến lên giải hoà hấn xoay lưng về phía Phùng Triệu Phi nên yên tâm nháy mắt với Âu Trường Quân một cái để ra hiệu, lấy giọng ôn hòa nói:

- Phùng Quản gia thân phận rất lớn, đã nói như vậy thì quyết Đại Trang chủ không có ở trong trang, Trương huynh đệ đi hỏi lại người nào đồn đại bày bày xem có đúng không rồi trở lại trang cũng không muộn mà.

Âu Trường Quân vờ như miễn cưỡng, dậm chân một cái rồi nói:

- Được rồi cả hai vị đều nói thì tại hạ không sao cãi được, vài ngày nữa sẽ trở lại vậy.

Đàm Hưng Tông cười nhếch mép coi rất gian xảo:

- Trương huynh đệ mau mắn thật, tại hạ xin được đưa tiễn một đoạn.

Hắn chẳng ngó xem thái độ Phùng Triệu Phi phản ứng ra sao, nhanh chân bước theo Âu Trường Quân được hơn một trượng mới nói khẽ để Phùng Triệu Phi đừng nghe thấy:

- Canh ba đêm nay phía sau trang.

Hắn đứng lại vòng tay lên tiếng nói luôn:

- Tại hạ mong rằng Trương huynh đệ hỏi lại cho tận tường, tiếc rằng không thể tiễn xa hơn được nữa.

Âu Trường Quân giả như vẫn còn tức giận không thêm trả lời, chàng đi nhanh tới khúc quanh khuất mắt liền dùng khinh công chạy vòng trở lại, khi tới gần cổng trang mới mang bộ vị “Ảo ảnh pháp” ra thi thố, quả nhiên chẳng có ai phát hiện ra được.

Lúc này Đàm Hưng Tông còn chưa tới gần Phùng Triệu Phi bởi vì hắn đứng dõi mắt theo chàng rất lâu mới trở lại.

Phùng Triệu Phi cất giọng trầm trầm nghi ngờ hỏi:

- Đàm Bảo Cháp cần gì phải đa lễ với họ Trương như vậy?

Đàm Hưng Tông cười nhạt trả lời rất ung dung:

- Thuộc hạ chỉ huy toàn bộ huynh đệ Bảo Cháp Đường, chịu trách nhiệm an ninh vòng ngoài cho nên giả vờ đưa tiễn để xem tên họ Trương này có đi thật sự không đấy thôi.

Phùng Triệu Phi “hừ” một cái quay lưng bỏ đi vào trong, Đàm Hưng Tông cũng nhanh chân đi theo. Cánh cổng nặng nề từ từ đóng lại che khuất hai người nhưng Âu Trường Quân cũng còn kịp nghe nho nhỏ âm thanh của Phùng Triệu Phi:

- Đàm Bảo Cháp có nghi ngờ gì tên họ Trương này không, chẳng lẽ tin tức về Phương tiểu chủ rất bí mật mà hắn lại biết được dễ dàng thế?

Âu Trường Quân chẳng nghe được Đàm Hưng Tông trả lời ra sao, chàng đợi thêm một lát nữa thấy thật yên tĩnh mới luôn luôn trở về Quỳnh Châu phủ. Thời gian còn dài nên Âu Trường Quân tìm một tửu quán khuất nẻo vừa uống rượu vừa suy tính, cứ theo tình trạng vừa qua thì Thiên Ngọc Trang còn nhiều bí ẩn lắm. Đầu giờ Tuất, Âu Trường Quân bắt đầu theo nẻo khác để vòng ra phía sau trang. Phạm vi đó rất rộng nên đi sớm là hơn. Chàng chỉ nghe Đàm Hưng Tông dặn mơ hồ ở phía sau trang nên đường hoàng mà đi dễ dàng cho hắn thấy ngay, khỏi mất công kêu gọi kinh đông người khác.

Bất chợt Âu Trường Quân nghe âm thanh rất nhỏ:

- Trương huynh đệ tới sớm quá, thật là người mau mắn!

Từ trong bóng tối một bụi cây Đàm Hưng Tông từ tốn bước ra, hắn ta đeo một lưỡi kiếm chéo qua vai chứng tỏ việc hẹn hò này rất nguy hiểm, cần thiết sẽ sát nhân diệt khẩu liền. Âu Trường Quân vái chào một cái hỏi luôn:

- Đàm Bảo Chấn ước hẹn ta ra đây là có ý gì?

Đàm Hưng Tông vội vàng đưa tay lên môi xuyết nhẹ, hạ giọng trả lời:

- Trang huynh đệ nói nhỏ thôi, dù sao nơi đây còn trong phạm vi tai mắt của Thiên Ngọc Trang, tại hạ vờ như đi tuần cho nên không thề hẹn xa hơn được nữa.

Âu Trường Quân gật đầu chàng cũng bắt chước hạ giọng:

- Nhị Trang chủ Hoàng lão nhân gia có ra đây không?

Đàm Hưng Tông đột nhiên tỏ vẻ nghi ngờ, trầm giọng hỏi lại:

- Trương huynh đệ không biết gì về tai nạn của Nhị Trang chủ sao?

Âu Trường Quân trợn mắt lên rất bức dọc:

- Tại sao lại không biết nhưng cánh tay có liên quan gì đến chân Nhị Trang chủ không thể cho tại hạ vào gặp tất nhiên phải thân hành ra đây nghe tại hạ nhắn gửi tin tức chứ.

Đàm Hưng Tông “ạ” một tiếng, vội vàng lên tiếng xin lỗi rồi nói thẳng luôn:

- Võ Tự Quyền nhắn tin gì Trương huynh đệ cứ nói cho tại hạ biết tại hạ sẽ trình báo với Nhị Trang chủ liền.

Âu Trường Quân có tin tức gì đâu nên khẳng khái không chịu:

- Võ huynh đã dặn dò tại hạ rất kỹ ngoài Nhị Trang chủ ra không thể sơ suất nói cho bất cứ ai nghe được. Đàm Bảo Chấn cảm phiền vậy.

Đột nhiên Đàm Hưng Tông trở mặt trầm giọng quát chìm:

- Võ Tự Quyền tính ra còn dưới quyền ta, người cũng chưa đáng để ta phải kính trọng đâu, nói ra đi nếu không muốn vừa lạy vừa khai đây.

Theo như lời nói của hắn đương nhiên hắn có giao tiếp với Hoàng Thái Cung, chỉ bằng nhân cơ hội này bức bách hắn khai nơi dưỡng thương ra luôn, sau đó tìm cách giáp mặt Hoàng Thái Cung chứng thực có phải là Hoàng lão nhân bịt mặt bữa nọ không. Do đó Âu Trường Quân chẳng thêm uly gì nữa quát to:

- Người tính một đường, ta tính một nẻo nếu không chịu tiết lộ nơi Hoàng Thái Cung dưỡng thương thì ta nhất định cho người đi du ngoạn âm phủ đấy.

Đầm Hưng Tông tức giận vô cùng, hấn trừng mắt lên toan phát tác nhưng đột ngột lại hạ giọng nói:

- Thì ra Võ Tự Quyền muốn qua mặt họ Đầm này, ta với người bắt buộc phải có người sống người chết rồi đó nhưng đừng có kêu la lớn tiếng có được không.

Đã thế Âu Trường Quân càng làm già, chàng to họng rống lên:

- Người chết thì có việc gì ta phải nhỏ giọng, họ...họ...họ Trương này có sợ ai đâu nào.

Trong lúc bất thần Âu Trường Quân quên bém mắt mình đang giả danh họ Trương phải lấp bắp mãi mới nhớ ra, Đầm Hưng Tông lại cho rằng chàng sợ hãi mình cố ý la lớn để kinh động người trong trang. Hấn quàng tay rút kiếm đánh “soạt” một cái nghiêng răng nói:

- Người cổ mà kêu gào nữa đi, Hoàng lão gia có trách phạt thế nào ta cũng cam chịu miễn là phải giết chết người mới hả dạ.

Âu Trường Quân vẫn ung dung, cười khẩy một cái:

- Ta cũng cùng ý nghĩ như người, Hoàng lão gia có trách phạt thì cử trách, ta đang muốn người phải chết đây. Đột nhiên trong bóng tối có âm thanh gà dạn và trầm trầm đưa ra:

- Chẳng có ai chết được đâu, bọn người phải sống để mà khai cung trước mặt Đại Trang chủ nữa chứ. Một hình bóng cao gầy từ từ lộ ra dưới ánh sáng mờ mờ của đêm hạ huyền Đầm Hưng Tông giật mình đánh thót một cái ấp úng hỏi luôn.

Thì ra Phùng quần gia đã nghe hết rồi ư?

Phùng Triệu Phi quét nhãn quang nhìn hai người rồi mới trả lời câu hỏi của Đầm Hưng Tông:

- Đúng thế, ngay từ lúc người đưa tiền tên họ Trương này ta đã có ý nghi ngờ, ta âm thầm theo dõi người hơn một giờ rồi tất nhiên phải nghe toàn bộ câu chuyện chứ.

Đầm Hưng Tông qua lúc bất ngờ, diện mạo hấn biến chuyển mấy lần đã có sát khí ẩn hiện, hấn cười gằn nói:

-....

Phùng Triệu Phi tức giận chỉ mặt Đầm Hưng Tông quát:

- Trước mặt ta mà người còn dám mở miệng ăn nói hỗn xược như thế sao?

Đầm Hưng Tông cười khẩy, đôi mắt đã lộ chút hung quang trả lời luôn:

- Lão tưởng rằng cái chức quản gia vô dụng đó lớn lắm sao? Nếu không nể mặt Đại Trang chủ thì lão đã xuống âm phủ lâu rồi đó.

Phùng Triệu Phi cơ hồ muốn tắt thở vì tức, run run giọng nói:

- Phẫn rồi, không ngờ người ăn lộc của Thiên Ngọc Trang bao nhiêu năm mà bây giờ trở mặt phản bội.

Đầm Hưng Tông vẫn ung dung cười nhạt, vênh mặt lên hỏi:

- Ta phản bội bao giờ? Ta và Nhị Trang chủ lão nhân gia bao nhiêu năm nay gia súc bồi đắp cho Thiên Ngọc Trang kể không hết bây giờ lão gia hồ đồ lại cho rằng phản bội thì tức cười thật.

Phùng Tiêu Phi từ tức giận đổi qua ngạc nhiên trầm giọng xuống:

- Hừm! Người nói những cái gì thế? Dưới nhị vị trang chủ là ta, người phỉ báng thượng ty tức là phản bội Trang chứ còn gì nữa?

Đầm Hưng Tông lại cười khẩy bữu môi nói:

- Cái gì thượng ty, tới bây giờ mà lão già chưa hiểu một tí nào sao? Đã lỡ xảy ra việc hôm nay thì ta cũng chẳng tiếc gì nói trắng cho lão biết luôn, lão chỉ là bù nhìn mà thôi, mọi việc trong Trang đều do một tay ta và Võ Tự Quyền thu xếp cả đấy.

Phùng Triệu Phi đã quên cả giận, kinh ngạc hỏi:

- À! Thì ra là thế, trước đây ta chỉ tưởng Nhị Trang chủ dung túng bọn người bỏ lơ nhiều việc mờ ám mà thôi, ngờ đâu bây giờ chấy nhà mới ra mặt chuột. Ta không thu xếp được việc này thì mấy hôm nữa Đại Trang chủ trở về cũng phải tay xấp đặt lại thôi.

Đột nhiên Đầm Hưng Tông cười khi một cái:

- Phương Ngọc Diễm chẳng khác gì lão đầu, hữu danh vô thực.

Phùng Triệu Phi kinh hãi kêu lớn:

- Đến thế nữa ư, bọn người lộng quyền quá rồi ta phải bắt người để chờ Đại Trang chủ phân phó thế nào mới được.

Đầm Hưng Tông đột nhiên lại nói:

- Lão ý thị vào cái gì để đòi bắt ta, lấy cái quyền vô nghĩa là quản gia Thiên Ngọc Trang chắc?

Phùng Triệu Phi hít một hơi chân khí, gằn giọng trả lời:

- Ta ý vào đôi nhục chướng này đây, Đầm Hưng Tông người ở trang Trang bao lâu nay mà còn chưa biết oai lực của Âm dương thôi ấn chướng nữa sao?

Đầm Hưng Tông vẫn nhơn nhơn cái mặt, hỏi rất kỳ lạ:

- Sao về võ công thì lão và ta ai hơn ai kém?

Một lần nữa Phùng Triệu Phi ngẩn cả người ra, phải suy nghĩ mấy giây phút mới trả lời được:

- Nếu người có võ công cao siêu hơn ta thì đâu có giữ cái chức Bảo chấp quền như thế.

Đàm Hưng Tông cười khi khi lại hỏi một câu kỳ lạ nữa:

- Lão có biết tại sao hôm nay tại sao ta lại nói toạc hết ra không?

Phùng Triệu Phi nhăn tít đôi lông mày trả lời rất gượng gạo:

- Đêm nay người bị ta lật mặt nạ, có dấu cũng không được cho nên mới nói ra để hòng đe dọa ta chứ gì?

Đàm Hưng Tông lắc đầu, thở dài một cái rồi nói:

- Lão già chết đến đít mà vẫn còn ngu xuẩn, ta thương hại nơi trước để vong linh lão được yên tâm. Hoàng lão nhân gia xếp đặt rất khéo léo, võ công của lão chỉ là hạt cát so với ta mà thôi. Nhưng muốn thành đại sự tất nhiên phải biết nhẫn nhịn chứ cứ đem so sánh chức tước thì làm lẫn to rồi đó. Bao nhiêu năm nay ta theo lời Hoàng lão nhân gia ẩn nhẫn với cái chức Bảo chấp không khác gì thằng lính canh, nhiều lúc cũng bực mình vô cùng có lẽ từ nay trở đi mới tháo cũi sổ lồng được.

Hắn trợn hai mắt đầy sát khí lên gần giọng rất ghê rợn:

- Không nắm chắc phần thắng giết chết lão ngay tại chỗ thì ta đại gì mà đem hết bí mật ra nói?

Phùng Triệu Phi nửa tin nửa ngờ ông ta cẩn thận vận nội lực lên chu lưu toàn thân xong mới chậm rãi nói:

- Người biết mình mà không biết người, không dễ gì muốn sao được nấy đâu, ngoài ra họ Trương này cũng đã nghe tất cả rồi, người định sát nhân diệt khẩu một lúc hai người được không?

Đàm Hưng Tông lạnh lùng trả lời:

- Dù sao hắn cũng là người của Võ Tự Quyền, diệt lão trước rồi sẽ thương lượng giải quyết sau cũng không muộn.

Phùng Triệu Phi thấy tình thế không gắng sức thì rất nguy hiểm cho tính mạng nên ngửa mặt nhìn trời cười ha hả một hồi rồi nói:

- Có thể coi như là dứt khoát, người còn chần chừ gì nữa mà còn chưa chịu ra tay, hay là muốn cả hai cùng loạn đấu, họ Phùng này cũng vui vẻ chấp nhận để thanh lọc cho Thiên Ngọc Trang thoát khỏi những tên đòi bại phẩm trặc.

Âu Trường Quân từ nãy đến giờ chỉ chấp tay sau đít để mặc hai người cãi nhau, vội vàng lên tiếng:

- Tại hạ đứng trung gian, nhị vị cứ tự nhiên giải quyết đi.

Đầm Hưng Tông liếc chàng một cái cười nhạt nói móc:

- Người và Võ Tự Quyền chắc là cá mè một lứa, chuyện đó sẽ tính sau hiện tại đừng có chen vào rồi tăng công với lão nhân gia là không xong với ta đâu!

Âu Trường Quân cười hi hi đốp chát một câu:

- Ta chen vào làm gì, người có mấy lần âm khí trên mặt chẳng biết có sống nổi hết đêm nay không, hãy tự lo lấy thân đi cái đã.

Đầm Hưng Tông tức giận “hừm” một tiếng, hần suy nghĩ “trừ diệt lão già họ Phùng này xong phải mau mau tính sổ với bè đảng của Võ Tự Quyền mới được, càng ngày hần càng thêm vây thêm cánh tranh giành địa vị với ta rồi đó!”, vì vậy hần chẳng thèm nói với chàng nữa từ từ bước lên sửa soạn ra tay. Song phương đối chọi nhãn quang trong giây phút rồi Đầm Hưng Tông quát lớn:

- Dỡ chưởng của ta đây!

Cánh tay hữu Đầm Hưng Tông co giật mấy cái lập tức xuất phát một luồng lực đạo rất quái dị nhằm ngực Phùng Triệu Phi đánh luôn, ông ta đã có phòng bị sẵn tức thời cũng dùng chiêu “Thảo thanh chuyển chuyển” ra đón đỡ. “Bùng” âm thanh chưa dứt hần Âu Trường Quân đã thấy nguy hiểm cho ông ta rồi, Phùng Triệu Phi lùi một bước lắc lư không đứng vững lại được phải lui lên một bước mới ổn định được. Tuy chưa bị nội thương nhưng Phùng Triệu Phi đã biến sắc kêu lớn:

- Xa sư đảo chưởng, thì ra người đã được Nhị Trang chủ truyền thụ môn bí học này rồi, thảo nào người phách lối quá.

Đầm Hưng Tông cười rùng rợn một hồi:

- Lão biết ra thì quá muộn phải không, nói thực cho lão biết Hoàng lão nhân gia chính là vị đại sư phụ của ta từ lúc còn ở Xa Sư tiểu quốc kia đấy.

Phùng Triệu Phi rùng mình mấy cái, lạc giọng kêu lên:

- Nếu Đại Trang chủ biết được toàn bộ sự việc này thì chưa phải là muộn màng đâu, quý hồ ta còn sống thì còn cứu vãn được.

Đầm Hưng Tông lại giở tay lên sửa soạn phát chương tiếp, đồng thời hần lắc đầu nói:

- Không thể nào biến đổi khác đi được đâu, toàn bộ sự việc này Đại Trang chủ đều hay biết cả đấy.

Phùng Triệu Phi rất kinh ngạc, toan mở miệng hỏi gì đó nhưng Đầm Hưng Tông đã xuất chương nên ông ta vội vàng xử chiêu “Thiên âm vũ khắp” đón đỡ. “Bùng” âm thanh lần này to hơn và áp lực chương phong cuốn cát đá bay đi rào rào, nếu không là đêm tối thì có lẽ đã thấy trời cũng phải sầm lại tức thời. Dưới ánh trăng hạ huyền tình trạng trên giống y lần trước, Phùng Triệu Phi bị “Xa sư đảo chương” vừa lùi vừa đẩy thân hình còn lắc lư nhiều hơn lần trước gấp nhiều lần. Đầm Hưng Tông cười nhạt, âm thanh tiếng cười vang vọng giữa đêm khuya nghe rất lạnh lùng:

- Khá thật, lão già này đỡ được hai chương của ta thì khá lắm đấy, ta đánh giá lão hơi sai một chút nhưng không sao, cố gắng nếm mùi vị chương thứ ba này nhé.

Phùng Triệu Phi tâm tư còn đang rối loạn vì câu nói trước của Đầm Hưng Tông cho nên chẳng nghe gì cả hít một hơi chân khí để ổn định kinh mạch xong là vội hỏi liền:

- Người vừa nói Đại Trang chủ đã hay biết những sự việc này phải không? Làm gì có chuyện đó, chẳng lẽ Đại Trang chủ cũng chủ trương âm mưu với bọn người sao?

Đầm Hưng Tông miệng trả lời mà đôi chân cứ nhích gần đến:

- Phương Ngọc Diễm cũng chẳng khác gì lão là mấy, chỉ đứng làm bù nhìn trơ mắt ra mà thôi, biết thì làm gì được bọn ta.

Hần nhanh như chớp lại đánh ra một chương rất mạnh, quả nhiên lần này Phùng Triệu Phi không sao cân bằng chương lực nổi dù rằng đã dùng đến chiêu tuyệt học “Hoàng hà nhập hải” để chống đỡ. Sau tiếng “bùng” cực kỳ âm vang, ông ta lảo đảo bước lùi, hai khóe miệng đã có máu tươi ứa ra trông rất thê thảm. Đầm Hưng Tông trợn mắt lên nhìn có vẻ rất kinh ngạc:

- Đến chiêu “Sa song nhật lạc” mà lão chưa cứu nằm xuống thì quả là ghê gớm thật, ta lại bị làm thêm một lần nữa rồi đó.

Phùng Triệu Phi chẳng quan tâm đến sống chết, lão khạc ra một bụm máu đã vội thều thào nói:

- Thảo nào, thảo nào có rất nhiều chuyện ta thắc mắc thì Đại Trang chủ cứ gạt phắt đi, ngay cả vụ Nhị Trang chủ cũng vậy. Ta thân mang chức vụ quản gia mà hồ đồ chẳng biết Nhị Trang chủ hạ lạc nơi đâu trong khi người hàng ngày đều có liên lạc mật thiết thì còn mặt mũi nào nữa!

Ông ta tự nghĩ đêm này chắc không thoát khỏi độc thủ của Đàm Hưng Tông nên tự nhiên ứa nước mắt ra, ngửa mặt lên trời than dài:

- Phương đại hiệp, Phương trang chủ ơi, lão với Trang chủ thâm tình cao trọng biết bao nhiêu sao lại đưa nhau vào tuyệt địa thế này. Lúc sống giống như bù nhìn mà chết còn hồ đồ chưa hiểu lòng dạ nhau một tí nào. Thật nhắm mắt chẳng cam tâm.

Đàm Hưng Tông hít một hơi chân khí tiến lên nói:

- Than thở xong chưa, chưởng này mà ta không giết được người thì không xứng là “Đại lực hổ tử” vang danh Xa Sư tiểu quốc nữa.

- Phùng Triệu Phi đang lúc chán nản mà vẫn phải giật mình một cái:

Ta có nghe qua ngoại hiệu này rồi, thì ra người, tên đại đạo nổi tiếng tàn ác vùng Doanh Châu trước kia phải không?

Đàm Hưng Tông liếc nhìn Âu Trường Quân một cái, hậm hực lên tiếng:

- Lão già chưa chết thì còn bởi móc đủ chuyện để người khác tự đứng biết rõ, thật bực mình quá.

Hắn chưa nói xong mà dng chưởng đã đưa lên ngang ngực chắc chắn lần này phải giải quyết dứt khoát cho xong. Âu Trường Quân thấy không còn gì để Đàm Hưng Tông có thể nương tay với Phùng Triệu Phi được nữa bèn bước tới, cười lạnh lùng rồi nói to:

- Tại hạ muốn thử một chưởng của “Đại lực hổ tử” xem có đúng như lời đồn đại không nào.

Đàm Hưng Tông giật mình quay lại quát hỏi:

- Họ Trương kia, người phá bĩnh làm gì thế, nếu muốn thì chờ đấy đi, giải quyết lão già này xong chúng ta sẽ nói chuyện.

Âu Trường Quân lặng người đứng chắn trước mặt Đàm Hưng Tông nói:

- Ta đã nói một lần rồi, giờ nhắc lại để người đừng quên, Hoàng lão nhân gia hiện giờ hạ lạc ở đâu thì nói ra đi.

Đàm Hưng Tông đang tức giận y tự nhiên chen vào, hắn nghe nói vậy thì hiểu lầm, cười nhạt trả lời:

- À! Thì ra quanh đi quẩn lại người đều nhằm mục đích tìm ra nơi dưỡng thương của Hoàng lão nhân gia, người che chở cho họ Phùng cũng chỉ vì thế chứ gì? Hà hà nói thật cho người biết lão ta hoàn toàn chẳng biết gì đâu.

Âu Trường Quân gật đầu lạnh lùng nói:

- Người đoán đúng đó, còn chần chờ gì nữa cứ nói ra cho rồi để đừng bị đau khổ.

Đàm Hưng Tông ngửa mặt cười một hồi:

- Người đã biết ta là Đại đệ tử của Nhị Trang chủ mà còn dám khoác lác thì táo gan thật đấy.

Âu Trường Quân thấy trời đã khuya vả lại nếu kéo dài thì nhân số trong Thiên Ngọc Trang sẽ kéo ra rất phiền phức cho nên chàng trầm giọng nói:

- Ta không giở một chút thực tài ra thì người vẫn còn nhất định không tiết lộ chứ gì.

Âu Trường Quân lúc này đã vận chân khí đầy đủ, chàng bèn theo bộ vị “Ảo ảnh pháp” bước luôn mấy cái. cả Đàm Hưng Tông lẫn Phùng Triệu Phi bỗng nhiên hoa mắt bởi vì thân ảnh của chàng chợt biến mất. Hình như nó xuất hiện bên trái lại hình như đang lập lờ phía bên phải, khiến cho Đàm Hưng Tông kinh hoảng vô cùng, hấn lập tức đánh bừa ra một chưởng bao trùm cả khu vực chung quanh thân mình để bảo vệ. Chưởng thế này cũng nằm trong Xa sư đảo chương có tên là “Càn khôn hồi chuyển” chuyên dùng để hộ thân trong trường hợp địch nhân quá đông, chân khí một phần đánh ra một phần xoay lộn chung quanh thân mình thành một bức tường hết sức vững chắc. Ngờ đâu chỉ thấy thân ảnh Âu Trường Quân lại chớp một cái, chàng đã đứng sát sau lưng hấn từ bao giờ rồi. Âu Trường Quân cười hi hi hơi thở phả cả vào gáy Đàm Hưng Tông khiến cho hấn kinh hoảng đến tột độ. Đàm Hưng Tông vừa xoay mình đánh ngược một chưởng vừa la rầm lên:

- Người là người hay ma quỷ?

Chưởng lực của hấn đánh ra rất mạnh nhưng hoàn toàn vào chỗ trống rỗng, Âu Trường Quân vẫn đeo sát phía sau lưng và vẫn ung dung cười hi hi hoài.

Đàm Hưng Tông tuy bất ngờ có vẻ kinh hoảng nhưng bản tính hấn rất độc ác đột nhiên đề khí vọt lên như pháo thăng thiên, trong ý nghĩ của hấn là trên cao nhìn xuống tất nhiên địch thủ sẽ hết giở trò ma quỷ ra được nữa. Sự thể xảy ra đúng như vậy bởi vì rằng trong 24 bộ vị “Ảo ảnh pháp” không có bộ vị nào vọt lên cao giống như Đàm Hưng Tông đang thực hiện, do đó Âu Trường Quân đành phải bước liên tiếp để dừng cho hấn nhìn rõ được mình. Đàm Hưng Tông đã lên hết đà, hấn liếc mắt nhìn xuống thì giật mình càng kinh hoảng thêm bởi vì thân ảnh của đối phương còn thấy đâu nữa, một phần do Âu Trường Quân di chuyển quá nhanh, một phần nhờ vào bóng tối phụ giúp rất đắc lực nếu là ban ngày thì chưa chắc chàng đã đạt tới mức độ kỳ ảo như thế này. Đàm Hưng Tông vẫn cố gắng chống đỡ, lúc rơi xuống trở lại hấn vận hết công lực xử chiêu “Thiên vân bán khai” đánh phủ xuống, chưởng lực theo đà rơi càng mạnh hơn gấp mấy lần và bao trùm cả khoảng lớn. “Ầm” một tiếng trầm trầm chưởng lực của Đàm

Hung Tông đã đánh lồm hăn một lỗ lớn đất đá nơi đây hơi mềm bị văng đi tứ phía, kêu rào rào như trời đang mưa vậy. Phùng Triệu Phi cấp tốc dùng tàn lực nhảy ra xa mới tránh khỏi dư lực chưởng phong, ông ta rung mình mấy cái thầm nghĩ “Chưởng lực tên họ Đàm này ghê gớm thực, thảo nào hăn nói muốn giết mình lúc nào cũng được là phải rồi”. Âu Trường Quân thấy Đàm Hưng Tông đã hạ thân xuống liền dừng di chuyển, đứng trước mặt hăn cười nhạt hỏi:

- Một chút thân pháp vừa rồi ngươi liệu có trốn tránh mãi được không?

Đàm Hưng Tông đã hết sợ hãi, hăn quắc mắt đáp lại:

- Thân pháp của ngươi quỷ mỵ thật nhưng chỉ loè mắt ta được mà thôi, gặp cao nhân khác liệu có ăn thua gì không?

Âu Trường Quân lúc này muốn ra tay giết chóc thì dễ dàng như lấy đồ trong túi, chủ ý chàng muốn tìm ra nơi ẩn trốn của Hoàng Thái Cung cho nên cười khẩy một cái trầm giọng nói:

- Được rồi, để cho ngươi sáng mắt ra ta nhất định không bước đi một bước nào nữa, ngươi cứ xuất chưởng thử xem nào.

Đàm Hưng Tông thật sự chẳng tin tưởng mấy nhưng hăn vẫn gật đầu song chưởng từ từ đưa lên, hai tay co giật một cái lập tức đã xuất luôn hai chiêu “Bắc phong quyền địa” và “Ngư long tiềm được”. Hai chiêu thức này một âm một dương chuyển đổi cho nhau rất ảo diệu, chưởng phong vừa xuất phát đã kêu lên “u, u” khiến cho người ta phải khiếp hãi. Âu Trường Quân cười khẩy và khen ngợi “Hay lắm” song chưởng cũng đưa ra đón luôn, chàng sử dụng tâm pháp “Chuyển y thần công” tiếp luôn hai luồng đạo lực kia. Đàm Hưng Tông trước tiên cảm thấy chân khí của mình như muối bỏ biển cả, tan biến đi đâu mất hết, hăn chưa kịp ngạc nhiên thì từ tay trái Âu Trường Quân đã xuất ra một luồng lực đạo giống y hệt chiêu “Bắc phong quyền địa” chống đỡ với chiêu “Ngư long tiềm được” của hăn, đồng thời tay phải lại xuất lực đạo giống như “Ngư long tiềm được” đối chọi với chiêu “Bắc phong quyền địa” thực là quái dị không sao tưởng tượng ra được. “bùng, bùng” hai tiếng nổ âm vang. Đàm Hưng Tông lãnh nhận chính chưởng lực của mình hoàn lại, nửa người hăn phách nóng rực lên như bị lửa đốt trong khi nửa người bên trái lại lạnh buốt thấu xương. Hăn bị hai luồng âm, dương này công phá rất mạnh cho nên thân hình đứng nguyên tại chỗ rung động lắc lư hoài, đến khi không chịu nổi “ọc” một tiếng rồi phun máu tươi ra như suối. Hai luồng lực đạo này cùng với máu tươi thoát ra ngoài rồi hăn mới hết chấn động, uể oải ngồi phịch xuống như người không còn gân cốt nữa. Âu Trường Quân buông thõng hai tay nhìn Đàm Hưng Tông, đến lúc này hăn mới thở hắt ra nhẹ nhẹ và thốt được hai tiếng “ối chà” chứng tỏ

chân khí trong người hắn bị xung đột và bế tắc hoàn toàn đến mức không kịp kêu la đúng lúc nữa. Chàng trầm giọng hỏi:

- Người còn dị nghị gì nữa không?

Đàm Hưng Tông vẫn giữ tính ngoan cố và hung dữ, hắn trợn đôi mắt đỏ ngầu, nhưng gân mặt lên thêu thào trả lời nho nhỏ:

- Cái này không phải học đạo chân chính, người...người chỉ giỏi pháp thuật tà ma ngoại đạo mà thôi.

Âu Trường Quân tức quá, chàng lắc người nhảy vọt tới đưa hờ bàn tay vào Bách hội huyết trên đỉnh đầu Đàm Hưng Tông rồi cao giọng quát luôn: “Người ngoan cố thật, ta chẳng còn kiên nhẫn được nữa nếu người không chịu nói ra chỗ ẩn nấp của họ Hoàng là ta ra tay đưa người xuống tuyền đài liền lập tức”.

Đàm Hưng Tông cười khèn khẹt vì máu vẫn còn động ở trong cổ họng:

- Không bao giờ ta nói ra đâu, có chết cũng vẫn cam tâm như thường người có giỏi thì xuống tay đi.

Âu Trường Quân còn đang chần chờ chưa biết tính sao thì Phùng Triệu Phi tiến lên mấy bước vái chào chàng rồi nói:

- Lão chưa biết Trương huynh đệ tốt hay xấu, nếu cùng phe với Võ Tự Quyền thì chẳng hay ho gì nhưng hiện tại tao và Trương huynh cùng một mục đích muốn biết Nhị Trang chủ ở đâu cho nên có một hạ sách may ra họ Đàm phải cung khai.

Âu Trường Quân còn muốn giao tiếp nhiều với Phùng Triệu Phi nên cũng vái chào trả lại:

- Tại hạ không phải là người quen Võ Tự Quyền đâu, chẳng qua muốn đạt mục đích nói bừa vậy thôi.

Phùng Triệu Phi trợn mắt lên hỏi, có vẻ chưa tin được liền: “Trương huynh đệ nói thực không? Ngay cả họ Trương hay là Bệnh thư sinh cũng giả nổi chứ gì?”

Âu Trường Quân gật đầu cười nhẹ trả lời:

- Phùng quân gia ước đoán không chút sai lầm tại hạ có một tí liên quan tới Thiên Ngọc Trang nên bất đắc dĩ phải khuấy tất vậy thôi.

Đàm Hưng Tông lại khạc ra một cục máu bầm nữa, run giọng nói:

- Thảo nào ta thất bại về tay người, ta hồ đồ không biết sao mà kể, cứ tưởng người quen biết Võ Tự Quyền thì võ công chắc chắn không ra gì nên mới sơ xuất thế này.

Âu Trường Quân muốn dọa nạt hắn nên cười lạnh lung nói luôn ra:

- Người nằm mơ cũng không sao tưởng ra rằng Võ Tự Quân đã chết dưới tay ta ngoài thành Thụ Hoàng đầu.

Đầm Hưng Tông và Phùng Triệu Phi đều giật nảy mình đồng thanh trợn mắt hỏi dồn:

- Võ Tự Quyền chết rồi ư?

Âu Trường Quân vẫn cười lạnh lùng nói thẳng vào vấn đề:

- Đúng vậy, bây giờ tới lượt người nếu cứ khăng khăng không chịu đáp ứng ta đây.

Đầm Hưng Tông đã hoảng sợ đến cực điểm nhưng vẫn ngoan cố như cũ, hấn cười khanh khách:

- Càng biết rõ người ta lại càng không nói một tí gì, chẳng thà ta chết chứ không thể để liên lụy tới sự phụ được.

Phùng Triệu Phi đưa mắt ngăn cản Âu Trường Quân rồi gằn giọng hỏi Đầm Hưng Tông:

- Người biết trước kia ta tung hoành giang hồ với ngoại hiệu “Âm dương khách” thì có thủ thuật gì nổi tiếng không?

Đầm Hưng Tông ngạc nhiên suy nghĩ một hồi, đột nhiên thất thanh kêu lên ghê rợn:

- Âm dương triệt mạch thủ pháp!

Phùng Triệu Phi gật đầu ông ta thở dài thườn thượt rồi nhẹ giọng nói:

- Từ khi về làm quản gia cho Thiên Ngọc Trang chưa lần nào ta phải sử dụng tới thủ pháp ác độc đó, hiện tại bây giờ vì nguy an của Thiên Ngọc Trang đành lổi đức hiếu sinh của trời đất mang ra sử dụng vậy.

Âu Trường quân ngạc nhiên hỏi luôn:

- Thủ pháp này tàn nhẫn lắm sao mà Phùng quản gia nói tới chữ “đành lổi đức hiếu sinh” to tát thế?

Phùng Triệu Phi lại thở dài một cái mới từ tốn trả lời chàng:

- Đây là thủ pháp độc đáo của Ngũ Độc Giáo miền Vân Nam chuyên làm công cụ cho việc tra tấn giáo chúng phạm lỗi hoặc kẻ thù của mình. Thủ pháp này cực kỳ bá đạo bởi vì nó làm kinh mạch chạy sai đường hết, gân cốt xương thịt đều đau đớn không sao kể xiết được, kẻ nào đã bị trúng thủ pháp này thì chỉ mong chết ngay còn sung sướng hơn bởi vì nó không hạn định thời gian, tha hồ mà đau đớn rên rỉ đến bao giờ tự kiệt sức là chết...Lúc trai trẻ ta còn tham lam, gì cũng muốn học nhưng sau này tình cờ chứng

kiến một tên giáo chúng mạnh khỏe vô cùng, vật vã lăn lộn ba tháng sau mới chịu chết thì ta kinh sợ và hối hận vô cùng.

Đầm Hưng Tông toát cả mồ hôi đầy mặt, hần run giọng la lên:

Họ Phùng kia, người có dính dáng gì đến Thiên Ngọc Trang mà định giở thủ đoạn ác độc này/

Phùng Triệu Phi ngheo đầu có vẻ ngạc nhiên cực độ:

- Ủa? Lão là quản gia ma lại không có dính dáng gì sao? Họ Đầm này loạn trí rồi chắc.

Đầm Hưng Tông đã quá sợ hãi nên vẫn không hạ giọng chút nào:

- Lão già hồ đồ thì có, ta mà loạn trí ư?

Thấy Phùng Triệu Phi im lặng, ngờ ngàng, hần lại cười khảnh khách rất ghê rợn rồi tiếp tục lớn tiếng hỏi dồn dập:

- Tại sao Đại Trang chủ biết nhiều chuyện bí ẩn mà không nói với lão, tại sao lại dung túng cho Nhị Trang chủ và bọn ta lộng hành, tại sao phải đưa Phương Liễu đầu trở về trước, lão già có biết một tí gì đâu do đó không gọi hồ đồ thì còn gọi thế nào cho đúng?

Phùng Triệu Phi giật nảy người lên ông ta suy nghĩ chớp nhoáng thì quả nhiên Đầm Hưng Tông nói cũng có lý, bao nhiêu năm phụ trách chức vụ quản gia, ông ta chỉ giải quyết hầu như toàn những chuyện lặt vặt như gạo còn không, thực phẩm nên mua trữ cái gì...còn bao nhiêu việc lớn quan trọng khác Phương Ngọc Điềm và Hoàng Thái Cung cứ ưỡm ờ hoặc gạt đi hoài. Phùng Triệu Phi biến đổi sắc diện mấy lần, ông ta thở dài nói nhỏ:

- Đã vậy ta lại càng quyết tâm dùng tới Âm dương triệt mạch để người phun ra bằng hết thì thôi.

Đầm Hưng Tông đột nhiên cười ha hả giọng nói bỗng nhỏ đi:

- Lão già hồ đồ, đại ngốc ơi ngà đời lão không sao tìm ra nguyên nhân đâu...

Âu Trường Quân thấy khác lạ vội vàng thò tay vào mấy yếu huyệt của Đầm Hưng Tông nhưng ngón tay chàng chạm vào là hần ta lại giật bắn người lên tới đó, hiện tại Đầm Hưng Tông đã mềm như cây chuối cố gắng lấy hơi tàn kêu nhỏ:

- Dừng điểm huyệt, các huyệt đạo đã hi ta tự chấn nát cả rồi chỉ trong chốc nữa...ngươi...dừng...

Giọng nói của Đàm Hưng Tông càng lúc càng nhỏ lại và dứt đoạn khiến cho không còn nghe rõ được nữa. Âu Trương Quân thấy hai mắt của hắn đã trợn trắng lên thì vội vã hỏi nhanh:

- Người không nói nơi trú ẩn của Hoàng Thái Cung thì ta vẫn điểm huyết hoài đấy.

Đôi mắt lạc thần của Đàm Hưng Tông nhợt lóc lên một tia âm độc, hắn nói nhỏ như giun dế kêu vậy:

- Ở trong Thiên Ngọc Trang...bí mật...

Cả hai người hết sức lắng tai nghe được như vậy mà thôi, Đàm Hưng Tông còn mấp máy môi nói thêm câu gì nữa nhưng chỉ là hơi thở thều thào, hắn ngửa đầu ra sau một cái, hờn đã du địa phủ tức thời.

Vietkiem.com